

American Pie: Απλό επιδόρπιο ή (και) πολιτικό σχόλιο;

Πιθανόν να θυμάστε ότι μέχρι πριν αναλάβει καθήκοντα Προέδρου της Δημοκρατίας η κα Σακελλαροπούλου, το προσφιλέστερο γαστρονομικό ανέκδοτο, κάθε φορά που υποδέχονταν επίσημο προσκεκλημένο στο Προεδρικό Μέγαρο, ήταν η παρουσία της τσιπούρας ως κυρίως πιάτο.

Μην εκπλαγείτε, αλλά δεν είμαστε οι μόνοι με διατροφικές ανησυχίες τέτοιου επιπέδου. Αντίστοιχα «θέματα» αντιμετωπίζουν και στις ΗΠΑ με το περιεχόμενο του δείπνου. Είναι παράδοση, για παράδειγμα, στις ΗΠΑ το δείπνο που πραγματοποιείται μετά την ορκωμοσία του νέου Προέδρου να περιλαμβάνει ως επιδόρπιο κάποια από τις δημοφιλείς γλυκές τους πίτες. Φέτος, λόγω των μέτρων ασφαλείας κατά του COVID-19, η τελετή δεν πραγματοποιήθηκε, αυτό όμως δεν εμπόδισε το περιοδικό *Saveur* να προχωρήσει σε μια αναδρομή στο παρελθόν, χρησιμοποιώντας αυτό το γεγονός ως αφορμή να διατυπώσει κι ένα σαφές πολιτικό μήνυμα. Έτσι κι αλλιώς, είναι ξεκάθαρο πως για την απέναντι πλευρά του Ατλαντικού το συγκεκριμένο έδεσμα αποτελεί ένδειξη πατριωτισμού, καθώς εκφράζει πίστη στην πατρίδα, στους παραγωγούς και στην αγορά της (τα φρούτα που περιέχει αποτελούν ένα μεγάλο κομμάτι των αμερικανικών εξαγωγών), καθώς και προφανή εκδήλωση αγάπης απέναντι στη γαστρονομική της παράδοση και τους δεσμούς της οικογένειας.

Ο συντάκτης αναφέρει πως το 1861 το δείπνο προς τιμήν του Abraham Lincoln περιλάμβανε για το τέλος blackberry pie. Το 2009 μετά την πρώτη ορκωμοσία του Barack Obama, οι καλεσμένοι απόλαυσαν ένα sponge cake με μήλο και κανέλα. Τέσσερα χρόνια αργότερα στη δεύτερη ορκωμοσία του πρώτου έγχρωμου Προέδρου της Αμερικής, σερβιρίστηκε μια παραδοσιακή μπλόπιτα Hudson Valley, με παγωτό. Επί Harry S.

Truman, το επιδόρπιο ήταν μια γλυκιά rumpkin pie και επί George H. W. Bush, το 1989, μια pear crisp (κάτι σαν τάρτα αχλαδιού) με παγωτό. Όταν ανέλαβε καθήκοντα ο Bill Clinton, οι σερβιτόρες ετοίμασαν μια brown Betty με μήλα και κράνμπερι, ενώ πιο ευρωπαϊκά κινήθηκαν στην περίπτωση του John F. Kennedy, με ένα Bâton Blanche (εδώ αναγνωρίζουμε και την επιρροή της Jackie Kennedy), καθώς και για τον Ronald Reagan με ένα παγωμένο σουφλέ πραλίνας περιχυμένο με σως raspberry. Το ρεπορτάζ αναφέρει ότι η μόνη φορά που δεν υπήρξε γλυκό ήταν επί Franklin D. Roosevelt, καθώς τα πράγματα, σε οικονομικό επίπεδο το μακρινό 1945 ήταν δύσκολα για την Αμερική, οπότε ο Πρόεδρος έπρεπε να κινηθεί σε πνεύμα λιτότητας.

Μεγάλος απών από το συγκεκριμένο αφιέρωμα είναι ο Donald Trump κι αυτό μπορεί να δικαιολογηθεί ως ένα βαθμό. Φαντάζομαι, λόγω της εγκυρότητας του εντύπου, ότι πρέπει να απορριφθούν ως δικαιολογίες απόψεις όπως το να μην συμπαθεί το περιοδικό τον προηγούμενο Πρόεδρο ή να μην έχει τα απαιτούμενα στοιχεία η συντακτική ομάδα, οπότε καταλήγουμε στο γεγονός ότι δεν θέλει επίτηδες να αναφερθεί στον άνθρωπο που δίχασε βαθιά τη χώρα. Προς επίρρωση πάντως των παραπάνω, στον επίλογο αναφέρεται πως η κατάσταση του αμερικανικού έθνους αυτή την περίοδο, μετά την ορκωμοσία Biden, θυμίζει την εμφάνιση μιας παραψημένης rumpkin pie που έχει «σκάσει» στο κέντρο, για να καταλήξει ότι αυτή τη στιγμή το καλύτερο που έχουν να κάνουν οι πολίτες είναι να θυμθούν τους προγόνους τους, οι οποίοι έβαζαν στο κέντρο του τραπέζιού τις περιβόητες pies για να τις μοιραστούν και να ενώσουν τους μετὰξύ τους δεσμούς και τις δυνάμεις τους, πράττοντας αναλόγως. Κατόπιν, να ανασυνταχθούν και να τα δώσουν όλα στον αγώνα.